

Дебют

Грина ДОМНЕНКО – молода поетка. Народилася 8 січня 1989 року в м. Полтаві. Закінчила Полтавський міський багатопрофільний ліцей № 1 імені І. П. Котляревського. Сьогодні навчається на 5 курсі факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, займається науковою діяльністю, має досвід роботи в школі, працює тренерам з танців. Входить до університетського літературного об'єднання МЦ “Заспів”.

Художнім словом захоплюється зі школи, під впливом класичної поезії сама взялася за перо, однак наразі їй ближча постмодерністська естетика, верлібр, вірш у прозі. Друкувалася в колективних збірниках “Поетичні студії – 2008”, “3D-ний Заспів”. Готує до видання свою першу поетичну книжку.

ТВОРЧА АВТОБІОГРАФІЯ

... я знаю, що жодна річ не є випадковою...
... я люблю гарячу каву і холодний сніг...
... я ходжу на підборах по кривому лезу
життя...
... я вірю в чудо, долю і любов...
... я сперечатимусь, навіть коли захочу
погодитися...
... я люблю весну. Я живу весною...
... я трохи відьма і трохи янгол...
... я – колесо, що крутиться по життю на
шаленій швидкості...
... я пишу вірші, бо вони дають мені свободу
сказати те, чого боюся...
... я танцюю і цим живу, цим дихаю і мрію...
... я намагаюся стати сильною, хоч так
хочеться бути слабкою...
... я колюча, бо так легше...
... я справжня. Для близьких...
... я шукаю своє місце в цьому життєвому
морі можливостей...
... я люблю...
... я ще не перестала мріяти...
... я знаю, що лише дехто побачив мене всю
в цьому хаосі слів...

RUMBA

Звук –
Денні софіти погасли.
Крок –
Малюємо поглядами нову драму.
Простір навколо наповнився змістом.
Крок –
Обіймаю твій слід у повітрі.

Крок –
Майже єдине,
Але моя рука ще за міліметр від капітуляції.
Дотик –
Початок справжнього.
Ти ведеш моє пластилінове тіло за собою
у вихор.

Броня
Мені більше не до лиця –
Укутаю тіло шовком.
Я не слухаю, але і не глуха –
Відчуваю музику в твоїх долонях.
Ми творимо політ на землі.
Не кохання –
Лиш робимо крок на “чотири”.

ЛЮБЛЮ...

Люблю каву
за те, що вона гірка і справжня.
Люблю віск
за те, що він, як і я, – гарячий, мінливий.
Люблю сніг
за те, що він ховає хворі думки.
Люблю ніч
за те, що в ній я бачу тебе.

ЧЕКАТИ

Чекати...
Таврувати твоїм ім'ям своє серце.
Мріяти казкою, а жити буднем.
Сьорбати приправлений сльозами
вечірній чай
і загадувати на падаючу зірку одне і те ж
саме бажання.

Зловити самоту посмішку випадкової
зустрічі
і розстелити її трояндою на своїх губах.
Відчувати твою відсутність,
марити нашою гіпотетичністю,
планувати неіснуючі злети,
згадувати майбутні цілунки.
Чекати...

ВІДБИТОК ТВОГО ГОЛОСУ

Коректором правлю думки,
вкладаю себе в шаблони реальності,
просочуюсь крізь тонкі секунди,
крізь жалюзі власної пам'яті.
Уже заклеїла в червоний конверт
усе, що не може мати виходу.
Залишився лише прищиплений до серця
папірець
з відбитком твого голосу...

МАСКАРАД

Я маленьке смішне дівчисько,
Що грає з хмарками в небі,
Захоплено дивиться в твої незрозумілі очі
І сумирно йде за руку поруч.

Я дурненька мавпочка,
Що говорить про безглузді дрібнички,
Тулиться до твоєї неголеної щоки
І пропускає крізь свої маленькі вушка
Масу ніжно-пестливих назвиськ.

Я хатня кішечка,
Що тихо муркоче, ластиться,
Безшумно торкається твоєї тіні
І носить ошийник з ім'ям господаря.

Я втомлена
Пристосована
До
Тебе
Дика сила.
І мені до біса набрид весь цей
Маскарад.

ЗИМОВЕ

Напувала серце хмільною кавою,
загортала душу в зимові сльози,
перечитувала й переказувала
наших слів недописану прозу.

А за склом опадали спогади
в тихім танці нічного снігу,
я закрилась від тебе морозами,
затуливсь ти від мене зливою.

Ми говоримо лиш підтекстами,
проростаємо між рядками,
ти виболюєш моє серце,
я лікуюсь твоїми думками.

Доторкнувшись самотою ніжністю,
ти озвешся чужою струною...
“Ти не просто...Моя ти вічність...”, –
Написала б, якби був зі мною...

* * *

Ми сиділи і гралися словами в тетріс,
видихали свою філософію в запліснявіле
повітря
з ароматом кави, паперу і смажених
пиріжків...

У мене з куртки стирчала пір'їна...
Він запитав: “Ти – ангел?”
Посміхнулася незграбно:
“Ні, я – курка...”.

Я ЛЮБЛЮ ТЕБЕ...

Я люблю тебе...
не бачити.
Дихати спогадами і мріями,
створювати наші зустрічі
у своєму хронічно хворому тобою мозку.
Не планувала і не мислила,
не чекала, коли забігає серце.
Ти був лише декорацією
в моєму абсурді болю і любові.
Тепер – уже ні.
Порожня зала.
Я – в першому ряду,
а ти – на авансцені.

МОЯ НІЧ

Ти на відстані подиху,
ти на відстані дотику,
ти на відстані поруху,
ти на тій висоті,
що ламає, карає
за те, що любила,
так важко і вбивчо
кохала не тих...

Ти весь зітканий з ніжності,
з тонких крапель і вічностей,
весь із тиші та спокою,
заколисуєш ніч...
ти мене обіймаєш,
ти мене забираєш,
ти – усе, що лишилось
від мене в мені...

СИНЯ КОВДРА

Занурюю обличчя у синю ковдру,
 Як у твої долоні.
 Читаю матрицю ніжності
 У глибоких зіницях.
 Говоримо різними діалектами
 Однієї вічно немертвої мови –
 Я розшифрую тебе без перекладу,
 Бо ти сам пишеш мене друкованими літерами.
 Ковдра не пахне тобою,
 Лише думками про теплий голос.
 Ти – не казка,
 Та вона і не потрібна:
 Я – реалістка.
 Ти – реальність.

* * *

Я люблю порожню сцену,
 коли вона дихає своїм минулим,
 коли оживають тіні та звуки,
 коли хочеться жити.
 Я люблю порожню залу,
 прозору тишу і запах оплесків,
 передчуття вічного і молодого,
 божевільного запалу і сили.
 Я люблю всіх вас
 за те, що ви ділите зі мною цю святиню,
 за те, що ми такі різні, але разом,
 такі одержимі і такі щасливі,
 за те, що ви є.
 А разом з вами є я.

ВТРАЧЕНА

Не можу писати,
 і не писати теж не можу.
 Думки безсоромно грають у твістер,
 а я з життям – у покер
 (і дарма, що не вмю!).
 Безіменний стан.
 Безпричинна тривога.
 Здається, пора зупинитися.
 Хочу крикнути: “Тримай мене!”
 Та чи маю на це право?
 Тому, мабуть, і не пишеться...
 Вперше в житті моє серце не розуміє
 себе.

ЗАПАХ

Я вкотре ловлю твій запах у повітрі. Просто серед ранкової вулиці, в темному монотонному натовпі. Починаю жадібно дихати. Де ти? Ну де ж ти?

Мабуть, у мене шизофренія, бо стою одна, вгрюзаючи каблуками в щілини між плиткою на тротуарі, і вдихаю тебе – суміш парфумів, цигарок і свободи. Так пахло твоє плече. І душа, мабуть, теж...

Відчуваю себе обдуреною собакою, що втратила слід лисиці. Та я ніколи на тебе й не полювала! Ти просто за оті кілька годин впечатав свій подих у моє волосся. І все...

І тепер я дратуюся, коли ловлю твій запах у повітрі, коли заплющую очі, щоб чути лише оксамитовий голос, коли знову пробую мріяти...

Стою на тому клятому тротуарі, серед тихих і сірих будинків і ще більш сірих людей, і краплями безбарвної туги стікаю собі під ноги.

Різкий поштовх випадкового перехожого виводить мене із трансу. Я згадую, що маю ще купу стандартних, як набір мелодій у мобільному, справ. Переступаю через крихти наївної надії і крокую, відбиваючи каблуками буденний ритм, далі.

Я залишаю твій запах позаду. Щоб завтра зранку зловити його знову...

ХТОСЬ

Хтось розказав мені про мене. Влив у душу пекучий струмінь розжареного свинцю. Витер об мене свої “божественні” ноги і пішов заглядати в емоції інших людей.

Хтось показав усім мою брудну натуру. Заклеймував назавжди мій відблиск у чужих очах. Перерозповсюдив обсмоктані казочки серед постійних своїх клієнтів.

Хтось нагло посміявся наді мною. Хуртовиною колючого сарказму вдерся до мого Серединного світу. Вколов ін’єкцію презирства до себе самої, що дифузно-швидко випалила самоповагу із закутків істини в серці.

Хтось живе моїм життям. Живить свою безпринципну темну душу шокуючо-зневажливими одами моєму існуванню. І що менш інтелігентною я постаю в життєвих щоденниках інших, то більше адреналінової ейфорії отримує Хтось.

Хтось хоче убити мене в мені. Ритмічно підсипає отруйні слова до мого життєвого діапазону. А я ковтаю цю атомну пігулку і ... продовжую бути.

Бути собою в собі.

Бути собою для інших.

Жити проти і жити за.

І ніколи не стати цим Хтось!

